

arbitratus est. Cum verò Socrates de morali-  
 bus quidem tractaret, de tota verò na-  
 tura nihil, in his tamen vniuersale quaere-  
 ret, & primus mentem ad definitiones ap-  
 plicaret, illum ob hoc laudans, putauit de  
 aliis, & non de aliquo sensibilem hoc fieri.  
 Impossibile enim definitionem com-  
 mune, cuiuspiam sensibilem esse, quæ  
 semper mutantur: & sic talia entium id-  
 eas appellauit: sensibilia verò præter hæc,  
 & secundum hæc, omnia dici. Secundum  
 participationem nanque, hæc multa vni-  
 uocorum esse speciebus æquiuoca: parti-  
 cipationem verò, secundum nomen solum,  
 mutauit. Pythagorici etenim imitatio-  
 ne numerorum aiunt entia esse. Plato  
 verò nomē mutando participatione: parti-  
 cipationem verò, aut imitationem spec-  
 cierum, quænam sit, communiter quaerere  
 omiserunt. Item præter sensibilia, & spe-  
 cies mathematicas res ait medias esse à  
 sensibilibus quidem differentes, eò quòd  
 perceptæ, & immobiles sunt: à speciebus  
 verò, eò quòd illæ quidem multæ quædã  
 similes sunt, species verò ipsa, vnaquæque  
 sola. Et quoniam species causæ cæteris, il-  
 larum elementa omnium putauit entium  
 elementa esse: & vt materiam, quidẽ ma-  
 gnum, & paruum esse principia, tanquam  
 vero substantiam ipsam vnum: ex illis en-  
 nim participatione ipsius vnus, species  
 numeros esse: ipsum tamen vnum substã-  
 tiam esse, & non aliquid aliud, dici vnum  
 esse, quemadmodum Pythagorici: dicebat  
 numeros quoque causas cæteris substan-  
 tiæ esse, similiter atque illi. Sed pro infini-  
 to tanquam vno, dualitatem facere, infini-  
 tum verò ex magno, & paruo, hoc eius  
 proprium est. Item is quidem numeros  
 præter sensibilia, illi verò numeros ipsas  
 res esse aiunt, & mathematica in medio  
 horum non ponebant. Ipsum igitur vnum  
 & numeros præter res facere, & non vt  
 Pythagorici, & introductio specierum,  
 propter eam, quæ in orationibus, sit, per-  
 secutionem, euenit. Priores enim, diale-  
 cticæ expertes fuerunt. Dualitatem verò  
 facere alteram naturam, propterea quod  
 numeri præter primos, ex ea aptissime, vel-  
 lut ex quadam effigie, generantur. At-  
 qui accidit econtra. Non enim verissi-  
 mile est, ita fieri. Nunc etenim ex mate-  
 ria multa faciunt. Species verò, semel ge-  
 nerat solum, Apparet autem ex vna mate-  
 ria, vna mensa, Qui vero speciẽ inducit,  
 ξω ἤν̄ πρῶτον ὀρυαῖς ἐξ αὐτῆς ἰσχυράδας, ἃ περ̄ ἕκ̄ τιν̄ Ἐκμαγείου· καὶ τὰς συμ-  
 βῆναι γ' ἐνδύπιας. οὐ γὰρ δὶλοζον οὕτω. νεὺ μὲν γὰρ ἐκ τῆς ὕλης πολλὰ ποιούσιν, τῆ  
 δὲ εἶδος ἅπαξ ἰσχυρὰ μόνον. φάνεται δὲ ἕκ̄ μίας ὕλης μία τράπεζα ὁ δὲ τὸ εἶδος ὀπρῶτον,

A ἰστέλαβε. Σωκράτους δὲ πρὸς ἡμ̄ν τὰ ἡδύκα  
 ποσάματα οὐδὲν, πρὸς δὲ τῆς ὕλης φύσεως  
 οὐδὲν, ἐν ἡμ̄ν τοιούτοις τὸ καθόλου ζητηώ-  
 τες, καὶ πρὸς ὀρισμῶν ὀπρῶτον πρῶτον  
 πλὴν διαρίαν ἐκείνον ἔδοξε ἀμφοῖν, διὰ τὸ  
 ζητῶσα πρὸς ἡμ̄ν καθόλου, τοιοῦτον ἰστέλα-  
 βαν, ὡς πρὸς ἐτέρον τῶν ὀρισμῶν τούτων γ-  
 νομῶν, καὶ οὐ πρὸς ἡμ̄ν αἰδητῶν πινος. ἀλύ-  
 B βρατον γὰρ εἶναι τὸν κοινὸν ὄρον ἡμ̄ν αἰδητῶν π-  
 νος, ἀεὶ γὰρ μεταβαλλόντων. εἴτ' οὐδὲ τὰ μὲν  
 τοιαῦτα ἡμ̄ν ὄντων ἰδέας προσηγήρευσσε, τὰ  
 δὲ ἀδητὰ πρὸς τὰ παρὰ ταῦτα ἢ καὶ ταῦ-  
 τα λέγεσθαι πάστα. καὶ μέτεξιν γὰρ εἶναι τὰ  
 πολλὰ τ' ὀρισμῶν ὀρισμῶν τοῖς εἶδεσι·  
 τὴν δὲ μέτεξιν τοιοῦτα μόνον μετέβαλε.  
 οἱ ἡμ̄ν γὰρ Πυθαγόρειοι, μίμνησιν τὰ ὄντα φα-  
 σὶν εἶναι ἡμ̄ν ἀριθμῶν. Πλάτων δὲ μέτεξιν,  
 C τοιοῦτα μεταβαλλόντων. τὴν μὲν τοι γὰρ μέτε-  
 ξιν ἢ πλὴν μίμνησιν, ἢ πῶς αἰετῶν ἡμ̄ν εἶδων, ἀ-  
 φείσταν ἐν κοινῷ ζητῶν. εἰ δὲ παρὰ τὰ αἰ-  
 δητὰ ἢ τὰ εἶδη, τὰ μαθηματικὰ τ' ἀκαγ-  
 μέτων ἐνείφασι μεταξὺ, διαφέροντα ἡμ̄ν  
 ἡμ̄ν ἀδητῶν, τῶν αἰδῶν καὶ ἀνίπτα εἶναι. ἡμ̄ν  
 δὲ εἶδων, τῶν τὰ μὲν πολλὰ ἅπτα ὅμοια εἶναι, τὸ  
 δὲ εἶδος αὐτῶν, ἐν ἑκάστῳ μόνον. ἰππὶ δὲ ἅπτα  
 τὰ εἶδη τοῖς ἀμφοῖν, τὰ ἐκείνων στοιχεῖα πεί-  
 D των ὀρισμῶν ἡμ̄ν ὄντων εἶναι στοιχεῖα. ὡς ἡμ̄ν αὐτῶν  
 ὕλην τὸ μέγα καὶ τὸ μικρὸν εἶναι ἀρχαίς, ὡς  
 δὲ οὐστῶν τὸ ἐν ἐξ ἐκείνων γὰρ τὰ καὶ μέτε-  
 ξιν τῶν εἶδων, τὰ εἶδη εἶναι τῶν ἀριθμῶν. τὸ  
 μὲν τοῖ γὰρ ἐν ὡς οὐστῶν εἶναι, καὶ μὴ ἐπὶ τὸν π-  
 τὸν λέγεσθαι εἶναι, παρεπιλήσιος τοῖς Πυ-  
 θαγόρειοις ἔλεγε, καὶ τὸ τῶν ἀριθμῶν ἀπίους  
 εἶναι πῶς ἄλλοις τῶν οὐστῶν, ἀστυπῶς ἐκεί-  
 νους· τὸ δὲ αὐτῶν τῶ ἀπείρου ὡς ἐνὸς διαάδα  
 ποιῆσαι, τὸ δὲ ἀπείρου ἐκ μεγάλου καὶ μι-  
 κροῦ, πῶς εἶδων. καὶ ἔπ' ὀ μὲν τῶν ἀριθμῶν  
 E παρὰ τὰ ἀδητὰ, οἱ δὲ ἀριθμοὶ εἶναι φα-  
 σὶν αὐτὰ τὰ ποσάματα, καὶ τὰ μαθημα-  
 τικὰ μεταξὺ τούτων οὐ πῶς εἶναι. τὸ μὲν οὐδὲν  
 τὸ ἐν καὶ τῶν ἀριθμῶν παρὰ τὰ ποσάματα  
 ποιῆσαι, καὶ μὴ ὡς πρὸ οἱ Πυθαγόρειοι, καὶ  
 ἢ ἡμ̄ν εἶδων εἰσὶ γὰρ γῆ, διὰ τὴν ἐν τοῖς λό-  
 F γοῖς ἐχρῶτον σκέψιν. οἱ γὰρ πρῶτοι διαλεκ-  
 τικῆς οὐ μετεῖχον. τὸ δὲ διαάδα ποιῆσαι  
 πλὴν ἐτέρον φύσιν, διὰ τὸ τῶν ἀριθμῶν ἕ-